

utegne za-nj biti toraj preobširna, naj se odloči morebiti v posebni knjigi za 1872. l. Sklene se, da kedar se rokopis zgotovi, določijo to presojevalci. Po tem spregovori o narodnem blagu in posebej o Stanko Vrazovi zapuščini, katero naj Matica skoro spravi na svetlo, in odbor naprosi g. dr. Kreka, da jo prevzame, na tanko pregleda, morebiti za natis vredni in v prihodnji odborovi seji ali ustmeno ali pismeno o tem predlaga (dr. Krek privoli tej želji ter sprejme Stanko Vrazovo zapuščino).

Pri tej priliki se naznanja, da se obrok za narodno slovstveno blago podaljša do meseca maja 1871. leta. Naj se toraj podviza, kdor nabira narodno blago.

Gosp. dr. Razlag svetuje, naj a) z ozirom na to, da je Slovencem veliki „Naučni slovník“ zložiti sedaj še silo težko, da pa bi v mali obliki vzlasti bolj priprostim pri branji časnikov itd. bil prav koristen in potreben, odbor predlaga občnemu zboru, da se predunim ta spravi na svetlo, in b) da z ozirom na želje in svete mnogih vnanjih družnikov in posebej odbornikov naj Matica sklone dajati na svetlo znanstven časopis, ki naj bi izhajal vsaj v zvezkih na vsake tri mesece, ter pošiljal ustanovnikom zastonj, sicer pa prodajal naročnikom. Poslednji nasvet vzlasti krepko podpira dr. Krek. Po mnogem razgovarjanji in prevdarjanji se sklone, da g. dr. Razlag v obeh nasvetih spiše bolj določno osnovo, jo predloži odseku za izdavanje knjig Matičinih, kateri naj ji po odboru po tem predlaga občnemu zboru.

V tej seji sprejete nove ude Matice slovenske naznanimo drugi pot.

Oklic.

Matičinega opravičnega reda 16. §. d) se glasi tako-le: „Odboru je posebna dolžnost skrbeti, da vsak ud dobi diplomu o sprejemu, ako je želi in hoče Matici povrniti stroške, katere naznani odbor“.

Znano je, da je blagi, prerano umrli g. dr. Lovro Toman sam preskrbel prekrasne diplomo in Matici podaril vse tri plošče, v katere je vrezana.

Da odbor izvé, koliko iztiskov mu je naročiti, zato razglašá ta-le poziv:

Kdor izmed Matičinih udov želi prejeti diplomu, naj se ali neposrednje ali po poverjeniku kmalu oglasi pri tajniku, kateremu naj določno napiše natančen naslov, kateri želi, da se vpiše v diplomu ter mu za vse Matičine stroške priloži petdeset krajcarjev.

Iz odbora Matice slovenske v Ljubljani 5. septembra 1870.

Dr. E. H. Costa, predsednik.

Anton Lésar, odbornik in tajnik.

Eno noč na gorenskih planinah.

Spisal A. K. Poženčan.

Dokler mi bije srce za prekrasno našo slovensko domovino, dokler mi ne zagrne večna noč rajskega prizora, ki se mi prostira pred očmi, ozirajočemu se v preromantične gorenske planine, ne pozabim one čarobne noči, ki sem jo preživel na visocih planinah tik Grintovca.

Sešlo se nas je bilo precej veliko število prijateljev, med njimi tudi neki nekdanji moj profesor in nekaj družih čestitih gospodov po dokončanem šolskem izpitu v Cerkljah, pri ondotnem vrlem županu, kjer smo se pripravili in okrepčali za dolgo in težavno pot na visoke planine.

Akoravno nam je „Jupiter pluvius“ žugal resno,

zdajci in zdajci izliti svoje vodene oblake na nas, nismo se strašili, kajti navdušena „Naprej zastave Slave“, ki se je mogočno razlegala iz slehernega grla, oživila nam je srca za vse težave, ki so nam pretile na potovanji. Mogočen strel in radostno ukanje, ki je votlo odmevalo v globocih prepadih in pečenih tišinah, spremljalo nas je vedno, in čist planinski zrak hladil nam je potne srage, ki so se vlivale po vsacem obrazu.

Tako smo dospeli do prve postaje.

Kaj mило nas je pozdravljalo vbrano zvonjenje iz male cerkvice sv. Ambroža, poleg katere se vstavimo, hoté se prvič malo okrepčati.

Tiha noč je že prostrla svoja temna krila nad prijazno dolino, ki se je odpirala globoko pod nami, nobena zvezdica ni migljala na nebu, blede luno so zakrivali gosti oblaki, le tam in tam zabliščala je kaka lučca iz daljave ter se zopet vtrnila, ko posedemo krog velicega ognja, ki je mogočno plapolal in čarobno zlatil sivo pečevje, ki nas je obdajalo na levo.

In zopet so zapeli mило zvonovi, mogočni strel je odmeval v nižavi in prekrasna pesem „V gorensko oziram se skalnato stran“ donela je strastno v bratinski pozdrav Triglavu velikanu čez nočne visocihine.

Nehoté se zamislim pri tem veličestnem prizoru in moj duh je plaval daleč nazaj v zgodovino prejšnjega časa. V spomin mi pride nemila osoda, bitka preteklost našega zatiranega naroda, ko se je zbiral v nočeh pri ognji, naznanjaje krutega sovražnika, ki mu je žugal zopet zatreti blagostan in tiho srečo v mirnih dolinah.

Iz teh nemilih domišljij predrami me mogočni strel, ki je naznanjal, da se napotimo dalje do pastirskih koč, kjer hočemo prenočiti. Bila je vže pozna noč in čakala nas je še precej dolga težavna pot, ki pelje čez samo goščavo. Ni čuda, da nas tudi najbolj vtrudi, ker bila je jako kamenita in strma, a vendar ravno zarad tega prav zanimiva, saj vže Latinec pravi:

„Jucunda est memoria praeteritorum malorum“.

Jako se razveselimo, dospevši do vrha, kjer se prostira prijazna dolinica s čvetero pastirskimi kočami.

Nenadni strel prebudí urno pastirje, ki se jako čudijo, da pridemo tako pozno in v taki temini.

Kmalu je v koči, katero je čarobno razsvetljeval ogenj, ki ga urno zanetimo, vse živo.

Prav po stari slovanski šegi posedemo zdajci krog ognjišča in kupica sladkega dolenca se začne vrstiti, ki nam zopet okrepča trudne noge in zbistri zaspane oči. Jamejo se tudi razlegati premile narodne pesmi, ki tako prijetno božajo sleherni srce, in vname se živa radost, katere iščeš zastonj v elegantnih salonih visocih palač; srčna zadovoljnost, ki se nahaja le v leseni koči priprostega pastirja.

Dolga hoja in težavna pot ste nas jako vtrudile.

Kmalu jame vtihovati vesela družba, govorice pohajajo, ogenj na ognjišču le poredkoma še zaplapolje in žarno obseva zaspane obraze okrog sedečih.

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* Ena najlepših cerkev na svetu — stolna cerkev v Strassburgu „Münster“ imenovana je pokončana; velikanska cerkev z najvišim turnom, ki jo je zidal Nemeec Ervin iz Steinbacha (poleg Badna), leži v razvalinah, pokončana od Nemcev! To je divjaštvo, vandalizem, da mu ga ni para, in to je delo onega naroda, ki se ponaša s tem, da ga je Bog stvaril za to, da bi omiko širil po svetu! Da, da — omiko Atilovo, katerega Slovenci imenujemo „šibo božjo“. — Strassburg je veliko mesto na Francoskem, kjer divjá zdaj *